

XL.

Историята на този любимъ, който става два пѣтя посрѣдникъ на една толкова обширна дѣржава, не е по малко любопитна отъ колкото тѣзи на Катерина, и напомня еднакво изведнѣжнитѣ промѣнения на Истокъ въ сѣверна Европа.

«Князьтъ Минчиковъ,» слѣдва разказката, ся е родилъ въ Москва, безъ да е възможно да ся опрѣдѣли точно годината на рождението му. Баща му, простъ селянинъ, прѣкарваше си животътъ да продава милинки (баници) врѣзъ стѣгдата (мегданъ) на Кремленъ, дѣто бѣше си поставилъ една колиба. Когито Менчиковъ бѣше достигналъ на возрастъ тринайсетъ или четернайсетъ годишенъ, проваждаше го съ единъ панерь по пѣтищата да продава милинки. Но, понеже продаваше повѣче отъ стоката си въ дворътъ на сарайтъ отъ колкото по другитѣ мѣста и кръстопѣтища на градътъ, той ся нахождаше по многото врѣме въ царскитѣ дворъ.

«Той билъ, както казватъ, въ младото си врѣме весель, засменъ и доволно хубавецъ, това е което го поставяше да бѣде играчка на стрѣлцитѣ или солдати на царската гвардия. Великий Петѣръ въ това врѣме не бѣше и той освѣнъ едно дѣте отъ сѣщата возрастъ като него; шагитѣ на малкийтъ симичный много пѣтя развеселявахъ младийтъ князь, който имаше случай да го вижда често прѣзъ прозорицѣтъ на своето отдѣлно жилище.

«Единъ день като крищяше защото единъ стрѣлецъ му тегляше по силно ушитѣ отъ колкото обикновенно, царьтъ прати да кажѣтъ на солдатинѣтъ да го не злоупотрѣбява, и заповѣда да му го доведѣтъ съ цѣль да си прѣкара малко врѣмето. Яви ся прѣдъ царьтъ и безъ да ся смути никакъ, отговори му на вѣпроситѣ съ една толкова духовита смихория щото младийтъ монархъ пожела и го присеждени съ своитѣ хора като накара съврѣменно да го облекжѣтъ съ отлични дрѣхи и знакове спорѣдъ новата му служба.